

Sygn. akt IV U 318/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 grudnia 2016 r. w S.

odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 1 lutego 2016 r., 21 marca 2016 r. i z dnia 31 marca 2016 r. Nr (...)

w sprawie S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżone decyzje i przyznaje S. K. prawo do emerytury od dnia(...)roku.

Sygn. akt IV U 318/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1.02.2016 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. działając na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił ubezpieczonemu S. K. prawa do emerytury. Swoją decyzję organ rentowy uzasadniał tym, iż ubezpieczony nie udowodnił, by na dzień 1.01.1999 r. legitymował się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. S. K. nie przedstawił bowiem stosownych świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł S. K., który domagał się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury. Ubezpieczony podniósł, iż przez co najmniej 15 lat wykonywał pracę w warunkach szczególnych na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. Sprawę zainicjowaną wniesieniem tego odwołania zarejestrowano pod sygn. IV U 318/16 (odwołanie k. 1-2).

Decyzją z dnia 21.03.2016 r. (...) Oddział w S. ponownie odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury wskazując, iż z dokumentów przedstawionych przez S. K. wynika, że pracował on w warunkach szczególnych jedynie przez 5 miesięcy i 29 dni, tj. w okresie od 7.09.1978 r. do 5.03.1979 r. w (...) w S.. Odnośnie pozostałych okresów zatrudnienia

ubezpieczony albo nie przedstawił świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych, albo przedłożone zaświadczenie obarczone było brakami formalnymi, w tym niepodaniem informacji o wykonywaniu tej pracy stale i w pełnym wymiarze oraz niepowołaniem się na przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r.

Odwołanie od tej decyzji wniósł ubezpieczony S. K., który ponownie podniósł, iż spełnia warunek 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Sprawie tej nadano sygn. IV U 319/16 (odwołanie k. 13-14).

Decyzją z dnia 31.03.2016 r. (...) Oddział w S. po raz kolejny odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury. Tym razem organ rentowy podał, iż S. K. przepracował jedynie 2 lata i 29 dni w warunkach szczególnych. Do uprzednio uznanego zatrudnienia w wyżej wymienionych warunkach organ rentowy doliczył pracę w (...) w S. w okresie od 1.06.1997 r. do 31.12.1998 r. W stosunku do pozostałych okresów zatrudnienia ZUS ponowił uprzednio wyrażone stanowisko.

Decyzję tę zaskarżył ubezpieczony, czym zainicjował postępowanie IV U 320/16 (odwołanie k. 29).

W odpowiedziach na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie i powołał się na argumentację wyrażoną w zaskarżonych decyzjach (odpowiedzi na odwołania k. 3-4, 15-17 i 30-32).

Sąd zarządził połączenie powyższych spraw do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. IV U 318/16 (protokół rozprawy k. 38).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu (...)ubezpieczony S. K. ukończył 60 lat życia.

W dniu 25.01.2016 r. ubezpieczony wystąpił do (...) Oddział w S. z wnioskiem o przyznanie emerytury (k. 1-4 a. e.). Ubezpieczony wskazał w nim, iż jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w tym funduszu na dochodu budżetu państwa. Na podstawie zgromadzonych dokumentów ZUS ustalił, iż na dzień 1.01.1999 r. S. K. posiada staż ubezpieczeniowy w wymiarze 26 lat, 11 miesięcy i 1 dnia, w tym 26 lat, 6 miesięcy i 13 dni okresów składkowych. Zdaniem organu rentowego, ubezpieczony nie pracował żadnego okresu w warunkach szczególnych, gdyż nie przedstawił na tę okoliczność stosownych świadectw. W konsekwencji organ rentowy wydał w dniu 1.02.2016 r. zaskarżoną decyzję, w której odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do emerytury w wieku obniżonym (decyzja k. 8 a. e.). Następnie ubezpieczony przedłożył dokumentację pracowniczą (k. 11-15 a. e.) w postaci ogólnych świadectw pracy, zaświadczenia oraz świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Wobec powyższego organ rentowy wydał w dniu 21.03.2016 r. kolejną decyzję odmawiającą przyznania S. K. prawa do emerytury (k. 18 a. e.). Ostatecznie, tj. po przedstawieniu przez ubezpieczonego nowego świadectwa pracy (k. 19-20), ZUS ustalił, że S. K. pracował w warunkach szczególnych przez 2 lata oraz 29 dni i decyzją z dnia 31.03.2016 r. odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury (decyzja k. 21 a. e.).

W toku postępowania odwoławczego Sąd ustalił, iż S. K. w okresie od 25.04.1979 r. do 31.01.1996 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Handlowym (...) w S. jako kierowca samochodu ciężarowego o masie powyżej 3,5 tony. Do jego zadań należał przewóz sprzętu AGD i części zamiennych do punktów usługowych. S. K. kierował pojazdami marki R. i A.. Pracę tę ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze, gdyż jeździł on wyżej wymienionymi pojazdami codziennie, po 12-14 godzin (zaświadczenie k. 12 a. e., ogólne świadectwo pracy k. 8 akt z wniosku o ustalenie kapitału początkowego, zeznania świadków Z. L. i T. W. k.38v-39, zeznania ubezpieczonego k. 38v i 53v).

Nie udało się uzyskać akt osobowych ubezpieczonego prowadzonych przez wyżej wymienione przedsiębiorstwo.

Sąd obdarzył wiarygodnością zarówno zeznania ubezpieczonego jak i świadków Z. L. oraz T. W., którzy w podobnym, co S. K. okresie, pracowali odpowiednio jako referent prawny, kierownik i prezes oraz mechanik samochodowy w Przedsiębiorstwie Handlowym (...) w S.. W ocenie Sądu, złożone zeznania są logiczne i korespondują ze sobą. Wyłania

się z nich obraz, zgodnie z którym w przywołanym okresie ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze świadczył pracę kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze powyżej 3,5 t., tj. pojazdów marki R. oraz A..

Zdaniem Sądu, pracę ubezpieczonego w powyższym okresie zakwalifikować należy jako odbywaną w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisu zawartego w § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia i wymienioną w wykazie A dział VIII w transporcie i łączności poz. 2 tj. prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Wskazać przy tym należy, iż dla kwalifikacji zatrudnienia jako wykonywanego w warunkach szczególnych decydujące znaczenie ma nie treść dokumentów pracowniczych, lecz rodzaj rzeczywiście wykonywanej pracy. Zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci zaświadczenia wydanego przez Przedsiębiorstwo Handlowe (...) w S. (k. 12 a. e.), zeznań ubezpieczonego oraz świadków jest wystarczający do jednoznacznego ustalenia, iż S. K. pracował w warunkach szczególnych na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze powyżej 3,5 t. Powyższemu nie stoi na przeszkodzie fakt, iż w ogólnym świadectwie pracy (k. 8 akt z wniosku o ustalenie kapitału początkowego) lakonicznie określono, że ubezpieczony zatrudniony był jako kierowca. Podkreślić należy, iż jak wynika z przedstawionej przez ubezpieczonego kserokopii (k. 10 a. e.), od 23.05.1978 r. posiada on prawo jazdy kategorii C uprawniające do kierowania samochodami ciężarowymi o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 3,5 t.

W konsekwencji należy przyjąć, iż suma wyżej wymienionego okresu i czasu zaliczonego przez ZUS wynosi ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Tym samym uznać należy, iż S. K. spełnia wszystkie warunki wyrażone w art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o FUS w zw. z § 3 i § 4 ust. 1 pkt. 1 i 3 cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. do przyznania emerytury w wieku obniżonym. W związku z tym Sąd stwierdził, że ubezpieczony nabył prawo do emerytury od dnia, w którym ukończył 60-ty rok życia, tj. od dnia (...)

Wobec powyższego, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.